

PO TAURAGNŲ D A N G U M

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2013 balandis Nr.48

BALANDŽIO MĖNESIO JUBILIEJAI. SVEIKINAME!

50 metų sukanka tauragniškei **Zitai Petrauskienei** ir **Danutei Valkauskienei** iš Maleckažemio kaimo;

70 metų sukanka **Stanislavai Mikulėnienei** iš Tauragnų;

75 metų sukaktį švenčia **Algirdas Antanas Gurskys** iš Gaidžių;

80 metų jubiliejų švenčia **Bronislava Augutienė** iš Šimkūnų;

85 metai sukanka **Jonui Strazdui** iš Strazdų kaimo.

*Kiekviena diena yra nauja dovana. Tebūna prasmingos
visos Jūsų dienos. Būkite laimingi ir mylimi.*

Sveikiname Tauragnų bibliotekos vyr. bibliotekininkę

Nijolę Šuminiene

*laikraščio „Utenos diena“ organizuotuose Šauniausio
bibliotekininkų rinkimuose surinkusią 111 balsų ir laimėjusią I vietą.*

Gražina Grašienė

Nuslinkim Indrajas žemei

Toks leitmotyvas pasirinktas šių, tarmių, metų šventiniam renginiui Tauragnuose, skirtam Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dienai ir dr. Eugenijos Šimkūnaitės gimtadieniui paminėti. Kai „gimtinen parlėkusių paukščių giesmės šipuliuosna suplėšą žemas tylū, kai upeliokai da pa sniegu gurgėdami pradeda budint žemely, kai padūkys pavasare vėjas pradeda lįst pa paltū atlapais ir kūtint širdis, ataina česas nuslinkt Indrajas žemei. Nuslinkt ir padekavot jai: ažu ruge grūdū, paty skalsiausiū, ažu šulne undeny, paty tyriausiū, ažu kvietkā žiedū, paty gražiausiū, ažu beržā sulū pačiū skaniausiū“, - tokie žodžiai skambėjo šventės pradžioje.

Sveikinimo žodį dvigubos šventės proga tarė seniūnaitė Nijolė

Valda Žebelinė

Balandžio 5-osios pokštas

Na rytų link vakarų
Skrenda pulkas jau gandrų.
Varnas karkia,
Zylas cypsi:
- Kų jūs darat?
Ar nematat,
Pa ladu da visas balas.
Ažerai starai ažkloti
Ir laukai pusnim kuproti.
Tik upelas jau sravena.
Sava vandenis jas gena.-
Tai galėsta pabraidyti,
Kakį gyvį pasivytei.
Gal nemirsta jūs iš bada?
Mum žiema akis jau bada.
Žmones šaipas:
- Tai ben bėdas,
Ne Velykas, a Kalėdas.
Prašam jus, meli gandrai,
Pasklandykit ti, aukštai.
Debesis sunkius prašaukit
Ir pavasarį pašaukit.
Atsibodą jau snegai.-
Kadu bus žali laukai?
Veversiai kadu čirins? -
Širdis mūsų nuramins.
- Baigsis tuoj žemas galybė-
Bus pavasarią linksmybė.

Šuminiene, Utenos savivaldybės mero patarėjas Gintautas Petravičius. Dalyvavo svečiai: E. Šimkūnaitės labdaros ir paramos fondo prezidentas Romas Pakalnis, pirmininkė Birutė Karnickienė, botanikė Živilė Lazdauskaitė, Utenos savivaldybės kultūros skyriaus specialistė Zita Mackevičienė, Utenos kraštotyros muziejaus direktorė Lilija Jovarienė, Utenos Kraštonos progimnazijos direk-

toriaus pavaduotoja ugdymui Laima Telksnienė, A. ir M. Miškinų sodybos – muziejaus muziejininkė Rimanta Gaidienė.

Dėkoti žemei galima įvairiai. Pirmiausia, žinoma, nedarant jai nieko tokio, ko ji nenorėtų, kad jai darytume, saugant, taupant kiekvieną lopinėlį, neteršiant gamtos. Dėkoti galima ir vingria melodija, ir skambia daina, ir iš širdies ištartu žodžiu. Taip ir dėkojo šios šventės dalyviai.

Viso renginio metu pakilią nuotaiką palaikė Tauragnų kultūros centro moterų vokalinis ansamblis ir kapela (vadovė Vilma Valienė). Smagu buvo klausytis pačių mažiausiųjų skaitovų: Tauragnų E. Šimkūnaitės pradinio skyriaus mokinių: Jonės Šimkūnaitės, Ievos Kamarauskaitės, Kamilės Pacharevaitės, Mato Paukštės (mokyt. Aldona Tartilienė). Jie labai raiškiai, įtaigiai, rytų aukštaičių tarme dėstė tiesas apie sunkų lino kelią, jo naudą žmogui, apie Tauragnų gamtos grožį ir bėgantį laiką (pagal Romualdą Šimkūną ir Jovitą Tartilaite).

Į padėkos Indrjos žemei šventę atvyko ir Utenos progimnazijų mokiniai, kurie į renginį Tauragnuose buvo pakviesti po žiemos skaitymų Juknėnuose A. ir M. Miškinų sodyboje – muziejuje. Tarmiškai sakmę apie audėją labai nuotaikingai ir raiškiai paporino Aukštakalnio progimnazijos penktokė Viktorija Damašiūtė (mokyt. Audronė Augustinienė). Tos pačios mokyklos septintokės Karolinos Rakauskaitės (mokyt. Gražina Vaitonienė) įtaigiai papasakoti R. Šimkūno prisiminimai trumpam visus nukėlė į mūsų kraštiečio vaikystę, jo gimtąjį Vyžių kaimą. R. Šaltenio progimnazijos moksleivė Viltė Subačiūtė (mokyt. Rita Panavienė) susirinkusius pamokė, kaip pragyvent nesumelavus (teksto autorius R. Šimkūnas), nuotaikingą pasakojimą pajvairindama dainomis. Kraštonos progimnazijos moksleiviai parodė literatūrinę – muzikinę kompoziciją „Mana tėviškej“ pagal E. Šimkūnaitės, R. Šimkūno ir Reginos Katinaitės – Lumpickienės tekstus. Ekrane keitėsi gražiausi mūsų krašto gamtos vaizdai, o scenoje vaikai šoko, tarmiškai skaitė kraštiečių tekstus, dėkodami saulei, žemei ir žmogui. Kompozicijos sumanytoja ir scenarijaus autorė - lietuvių kalbos mokytoja Vijolė

pora metų R. Šimkūno išsakyta mintis apie Gesės (taip daktarę vadino Tauragnuose) vyšnių sodą šį pavasarį taps realybe. Mat šią mintį plačiai po Lietuvą paskleidė „Žolinčių akademija“, atsirado rėmėjų, ir šių metų balandžio pabaigoje sodas turėtų būti baigtas sodinti.

Į Vilnių išvažiavo Utenos kraštotyros muziejaus leidinys – kalendorius, kurio kovo mėnuo skirtas E. Šimkūnaitei ir kaip priminimas apie daktarės vaikystės vietas - Tauragnų seniūnijos išleista knyga „Ties Tauragno krantais“.

Šventinis šurmulys nutilo. Tauragnų krašto muziejaus edukacinėje klasėje liko daktarės gimtadieniui pražydusi vyšnios šakelė, o šventėje dalyvavusių širdyse – pavasarinė nuotaika.

Kalba prof. Romas Pakalnis ir Gintautas Petravičius

Scenoje – kultūros centro moterų ansamblis ir mažieji skaitovai

Budvytienė, jai talkino kolegė Aldona Kanapeckienė, šokio mokytoja Edita Kutkienė, inžinierius-kompiuterininkas Albinas Svirgis.

E. Šimkūnaitės labdaros ir paramos fondo prezidentas R. Pakalnis atvežė džiugią žinią: pavasarį, „kai jau išeisma in žalas“, Vilniuje, Lazdynų mikrorajone, ten, kur gyveno dr. E. Šimkūnaitė, bus atidengtas paminklas. Tauragiškiai irgi turėjo kuo pasidžiaugti: prieš

Tęsiame Nastės Šinkūnaitės-Šulskuvienės pasakojimą apie gimtojo kaimo žmones

MANĄ KAIMĄ ŽMONES

Patys artimiausi kaimynai buvę Vaičiūnai. Vyrą vardas buvę Andrius, a ją žmoni visi vadina Undriuveni arba „Kvetkiuku“, nes ją priežadis buvę taksai: „kvetkeli tu maną brungiausias“. Tokia mažyte, greita. Buvę labai gera, visadu šypsodavę, nepykdavę, kai mes vaikai ją darži nuėjį braškes išmindydavam. Būdavę pakviečia mus pasbraškiauti, tai mes ir da pusžales uogas nuraškydavam. Atsimenu, užsiveisem ir mes iš Kvetkiuką braškių, tai turėjame kelis metus savų, a kai jau mūs mažas paliką, bėgdavam pas jų. Anys turėją ir didelį sodų jaunų abelių prisadintų, tai vis ataidama pas mus, atnešdavę mum vaikam pa obalį. Mūsų sodas buvę jau sanas, abaliai tik apie naujus metus unt gryčias skanūs pasdarydavę, tai kaimynai vis atnešdavę skanesnių, naujesnių veislių. Būdavę, keičias kaimynai ko turėdami, kas vyšniam, slyvam, kas medum ar abaliais. Pamenu, pas jų būdavę skerstuves, tai artimiausius kaimynus apdalydavę šviežiu mėsū, paskui anas duodavę, kai skersdavę paršų. Per rudens talkas susrinkdavę kaimynai, vieni kitiem padėdavę, a pą talkas ir už stalą pasėdėdavę. Labai gražiai dainuodavę liaudes dainas, dažnai partizanų sukurtas. Mes, vaikai, unt pečiaus sadėdami klausydavom, tik nežinojom, kas jų autorius, tadū niekas apie partizanus nekalbėję. Tik atgimimą metais nuspirkau knygu „Sušaudytos dainos“ ir radau tas dainas, katras maną tevai ir kaimynai susrinkę dainuodavę pas mus. Maną moma turėją neblogų balsų, aidavę su kaiminkam in pagrabus gedot ir name dažnai par gavėnių pagedodavę. Man baisias giesmės buvę apie mirtį, katra dalgi galunda arba apie dūšių, katrų velnias nešas, šiurpuliai par kūnų aidavę klausant, man labiau patiką apie žirgelius, bralalius ir mergužėlas, sasarelas.

Pas „Kvetkiukų“ kambary unt sienas kaboja didelis laikrodis su nameliu. Jame gyvenę gegutę, katra kas valundų išlįsdavę laukan ir sukukuodavę tiek rozų, kiek valundų tuomet būdavo. Aš nuėjus labai narėdavau pamatyti gegutį ir vis su savą prašymais nusbosdavau „Kvetkiukui“, prašydavau vis pasukiot laikradžią radyklas, kad pamatyč kukuojančių gegutį. Toji kuntriai sukioldavę, kai kadū nelaisdavę in gryčių, šnekindavę kiemi arba lydėdavę mani namą. Aišku, kad atsbosdavau aš jai, bet buvę ji kuntri ir geraširdę. Jąs sūnus jau jaunuolis turėją maticiklų ir buvę kiną mechanikas, pą kaimus vežiodavę su viliuku kinų. Aš tadū makinaus Spitrenų aštuonmetė, buvę iki jąs maždaug 7 km. Tai Undriokas Janukas mani su mašinu arba su maticiklu veždavę makyklan. Su viliuku tai buvę faina važiuot, labai mėgau, a su maticiklu labai bijojau, inskibdavau Undrioką drabužiuos, kad net runkšas nutirpdavę, a jau kaip bijojau unt posūkią, kai maticiklas pasvirdavę, tai atrode būvau pagatava numirt. Kintėjau, nesakiau niekam nieką, nes būt raikėji peščiom topatei takį kelių. Atmenu, kaip Janukas atvežę kinų in Sirvydžius ir vienu vasaras vakarų apsruošį maną tevai išėją žiūrēt. Kaip aš narėjau ait, raudojau, ale nesivedę. Rodę tadū Janukas indiškų filmų „Gėlė dulkėse“, pas mus atšlaimi girdėjas muzika ir žodžiai, ale ruskai, tai ir nesupratau. Tik moma grįžą apsverkus ir sakę, kad labai geras filmas, a tėtėi tai

nepatiką. Kai Undriokas ženyjās, tai vesalian ait narėjau, tevai saldainių ir kitakių saldumynų parnešę. Ja žmona tapą iš Balčių kaimą Ona. Ji pašti Balčiuos dirbą, paskui jie perskelą in Sirvydžius gyvint. Gera, darbšti moteriškę. Kvetkiukas turėją ir vyresnių dukterį Janių, katra gyvenę Utenoj, dabar gražiai prižiūri savą tėviškį.

Taliau in Lukošūnų centrų ainunt gyvenę dvi materiškės, visadu juodai abi apsrėdžiusias, abi labai pamaldžias ir pas katras maną saneliai aidavę sekmadieniais pa petų pasišnekēt. Galbūt tai seneliuką giminaitės buvę, nežinau, bet aš kartu su jais dažnai nuaidavau. Visadu pavaišindavę medum, sūriu, vasarų su šviežiais agurkais, visadu gerdavam arbotų iš žalalių su medum. Būdavę prikepusias sausainių, katruos aš labai mėgau. Vieni iš jų vadina Liudvikeni, tai pagal vyrų Liudvikų. Jauku ir tylu buvę pas jas. Užū jų gyvenę Urbanenę, bet aš ti neidavau ir anas nepamenu kaip atrode.

Kaimą centri, prie vieškelią, buvę pieną priemimą punktas - pieninė. Pre jąs senam berži buvę gandrailizdis. Dešnėj pusej na pieninės buvę gražiai sutvarkyta ir bagota Stundžių sadyba. Tai buvę kaimi bagačiausi žmonės. Anys turėją tris sūnus, du jau gyvenę Vilniuj, a su jauniausiuoju Stundžioku Almantu lunkiau Untabaltės pradinį makyklų. Aidavam kartais, ypač žiemų, kartu namą. Mat kai užpustydavę, tai aidavau nebe tiesiai takeliais, ale pra ūlyčių. Tai va mes ir kulniuodavam kartu pasišnekėdami, paplanuodami ateitį. Aš tai narėjau užaugus gyvint Utenoj ir dirbt kanduktari, mat daugiau nebuvaū niekur taliau kaip tik Utenoj, ir man rodę, kad gražesnią ir didesnią miestą negali būt. A kanduktari narėjau būt del tą, kad baisiai patiką važiuot kancesini. A Almantas jau iš brolių girdėjis apie sostinį ir daugiau matys neapsiriboją Utenu, ale narėją užaugys gyvint Vilniuj ir būt troleibusą vairuotaju. Vaikiškās svajonės. Mūsų mokytaja Zitikenę kartais indėdavę raštelį ją motinai. Kai Almantas prikėsdavę zbitkų, tai aš turėdavau paskust ją motinai. Bandydavę Almantas ir gražiuoju, ir piktuoju

sustartei su manim, ale aš dažniausiai paskųsdavau. Tadu anas neidavą kartu su manim iš makyklų arba nevaišindavą savą sumuštiniais. Visadu jam moma indėdavą petum kumpią šmatelį, kvepiančių dūmais lašiniukų ar dešrų gerų gabalų. Aš kaip bednesnę tai prasčiau turėdavau insdėjus, a kai kadu ir visai be petų. Pavalgydavau, kai grįždavau namą. Taigi pusiaukelėj, pą tokiu dideli egli, susėsdavam unt kelmų ir išsitraukdavą Almantas savą skanėstus, man tik sailą nutįsdavą. Pasdarydavau labai gera, kaip lapę, pataikaudavau. Ale pą sačių petų graitai viskas pasmiršdavą ir ailinį kartų ją momai išplepėdavau ją šunybes. Jau paskum tai negreit petaudavam abu. Jų šeima pirmieji Lukošiuuos insgiję televizorių. Tai aš su savą momu, apsruošį vakarais, aidavam su kitom kaimynkam pas juos žiūrēt letuviškų spektaklių. Stundžiene buvą darbšti ir švari, vaišinga gaspadine. Visas susrinkusias kaiminkas vaišindavą karštu arbotu ir sausainiais ar pyragu. Raikėdavą par vakarų ne vienų čainikų unt plytą statyt. Grįždavam su momu namą jau visai tamsoj, žemąs vakarais tik žvaigždės mirgėdavą virš galvų. Moma su Undriuveni aptardavą aidamąs spektaklį, a aš tai gražėdavaus žvaigždem, mėgavaus vakarą tylu, kurių sudrumsdavą šunų amsėjimas ir girgždantis pa kojām sniegas. Veliau tevelį sesuo iš Vilniaus atidavę mums televizarių, tai niekur jau neraikėją ait.

Turiu paminēt ir kitus kaimynus, katrų veidų nelabai atmenu, bet apie kuriuos žinau iš tevų pasakajimų. Strakšią šeima gyveną prie pat ežerą Peštikią. Maną tevelis su juo tinklus megzdavą, abudu plaukdavą žvejot. Prie jų namą buvą lieptas, tai dažnai na lieptą teveliui laidus ir aš užmesdavau meškerį, tik neatmenu, ar kų pagaudavau.

Lipinskaai gyveną šalia Stundžių. Lipinskene buvą drūta moteriške, a Lipinskas sanelis užkalbėdavą na gyvatės inkundimą. Kaip girdėjau savą momų kalbant, kad paskui sanelį Lipinskų gyvatės šniūrais ėją, kadu anas išvedę iš mūsų miškų. Ir tikrai begiojam visadu ir pą visur basi ir niekadu nematem gyvatės. Lipinskaai buvą bagoti ir geri gaspadoriai, namas geltanai nudažytas švietę iš tolą. Daržely klombas gelių. Dar seniau apie tų vietų buvą maną prosaneliā Antaną Viščiaus sadyba.

Tarp Peštikią ir Ilgią ežerų, unt kalnalią, stavėją da viena Dumbravų sadyba, tebestovi ji ir dabar. Užų pieninės, unt Gatelių pusį, yra mūrine dvejų aukštų girininkija. Tuo metu ti gyveną girnikas Rakauskas su šeimu. Tarp Dumbravų ir girnikijas stovi užaugusias senasias Lukašiūnų kapinės, seniai neveikiunčias, bet kuriose palaidatas maną dvi mažasias sesutės ir maną proseneliai. Girnikija buvą tuo metu kaimą centras, ti buvą visų kaimiečių darbovietę. Beveik visi kaimą vyrai dirbą miški, prie mišką ruošas darbų, girnikijai vykdavą susirinkimai, ti algas išmakėdavą, ti ir vienintelis kaimi tilifonas buvą. Už girnikijas dešniau gyveną Dolatavą šeima, jau daug veliau atsikraustę Kurpiai ir Petravičiai.

Visi kaimynai buvą labai geri, negaliu išskirt nei vieną. Atsitikus nelaimei, mūsų šeimai pagelbėją visi, kas kuo galėją. A kai Dusetose mire maną tevelis, tai sužinojį buvį kaimynai atvažiavą pagraban. Takių kaimynų šiunde galim pavydēt kekvienas. Savą atminty aš juos visus regiu. Su dideli meili ir maldu lūpase aš juos visus miniu.

Aldona Kirkienė

Susitikimas Tauragnuose

Jau praėjo vieneri metai, kaip mūsų seniūnijoje pasibaigė projektas „Kelrodis“. Glaudus ryšys, bendradarbiavimas su kolegomis, projekto organizatoriais ir vykdytojais sušaukė visus į susitikimą Tauragnuose.

Į susitikimą atvyko projekto sumanytoja Stebėsenos ir prognozių ir agentūros direktorė Jolanta Rimkutė, dėstytojai Elona Berniūnienė,

Aurelija Lingienė, Edmundas Vaitiekus, šeimos veiklos namų vadovės iš Anykščių, Zarasų, Molėtų ir kiti svečiai. Svečius ir visus susirinkusius linksmino Tauragnų kapela, moterų ansamblio dainos. Taip pat buvo rodomas spektaklis pagal Ignatavičių apsakymą „Nueinantis pasaulis“.

Vėliau projekto organizatoriai šnekučiavosi, dalinosi patirtimi, išsakė šiandienos lūkesčius. Buvo labai nuoširdi, šilta atmosfera. Anot direktorės J. Rimkutės, „vykau į Tauragnus, kaip į klasiokų susitikimą, atrodo, mes net nebuvome išsiskyrę“. Visi vaišinosi karštu troškiniu, gardžiomis salotomis bei nuostabaus skonio tortu. Vaišės suruošė mūsų šaunios moterys: Ligita Balčiūnienė, Inga Šinkūnienienė ir kitos. Norėčiau padėkoti šeiminkams, meno vadovei Vilmai Valienei, režisierai Loretai Juškėnienei, o taip pat visiems, padėjusiems organizuoti šią popietę.

To torto puikumas!

Valda Žebelenė

**„Tarp keturių sienų
neužsidarysiu...“**

Viskas gyvenime turi pradžią ir pabaigą. Žmogus gimsti, augi, mokaisi, dirbi. Ateina toks metas, kada sulauki tam tikro amžiaus ir turi išeiti į užtarnautą poilsį. Vieni to laiko labai laukia, kiti dirba, dirba... negailėdami savo sveikatos, jėgų, bet vis tiek vieną kartą reikia atsisveikinti su bendradarbiais ir užverti darbovietės duris. Prieš pat šv. Velykas Tauragnų seniūnijos duris užvėrė **Liubovė Skliaustienė**.

Kodėl taip staiga, netikėtai išėjote iš darbo? Tikrai ne staiga. Seniai galvojau atsisveikinti su darbu, bet vis dar atidėlioju. Norėjosi suremontuoti namus, padėti sūnaus Stasio šeimai. Dabar jau namai sutvarkyti. Sūnus turi darbą. Anūkės irgi jau pačios tvarkosi. Galiu atsipūsti nuo socialinių rūpesčių ir ramiai pagyventi. Jau pati pajutau, kad labai nenoriu rytą keltis ir eiti į darbą. Reikia išeiti, kol dar turi jėgų, sveikatos. Socialiniam darbui atidaviau 13 metų. Penkerius iš jų išdirbau Utenos socialinės paramos centre. Sunku buvo dirbti. Tai ne toks darbas, kad uždarei darbovietės duris ir viską užmiršai. Dažnai, parėjusi namo, negalėdavau atsikratyti rūpesčių, minčių apie šeimas, kuriomis turiu rūpintis ir padėti. Praleidau ne vieną bemiegę naktį. Labai retai aplankydavau džiaugsmas, kad šeima susitvarkė, kad nebereikia jos kontroliuoti.

Kai Jūs dirbot seniūnijoje, rinkot straipsnius iš laikraščių ir

žurnalų apie Tauragnus. Kaip Jums gimė mintis padaryt tokį savotišką Tauragnų metraštį? Iškarpos apie Tauragnus ir visą seniūniją rinkau dar nedirbdama socialinio darbo. O prieš kokius 10 metų darbe pasitarėm, kad būtų labai įdomu ir reikalinga medžiaga kaupti seniūnijoje. Taigi tada atnešiau iš namų, ką jau turėjau surinkusi, ir toliau šį darbą tęsiau. Dabar jau susidarė keli didžiuliai aplankai. Nesvarbu, kad aš išėjau iš darbo. Mane pakeis Inga

Motiejūnienė, ir medžiaga toliau bus renkama.

O kaip bus su laikraščiu „Po Tauragnų dangum“, kuriuos Jūs platinote kaimuose, kur nenuvažiuoja paštininkai? Kol kas dar platinsiu pati, nes dar reikės važinėti sudarinėti su žmonėmis komunalines sutartis, tai ir nuvešiu. O vėliau ką nors sugalvosim, kad neliktų atokių kaimų gyventojai be tauragniškių spaudos.

Ką veiksite, kai turėsite daugiau laisvo laiko? Moteris namuose visada randa darbo. Jau reikia persodinti pomidorukus, gėles. Tuoju prasidės darbai lauke, šiltnamyje. Mėgstu augaliukus. Mėgstu eksperimentuoti. O kur dar knygų skaitymas, iškarpų apie vaistažoles rinkimas. Taip pat reikės keletui knygų uždėti naujus viršelius. Ateis vasara, važiuosiu į mišką grybauti ir uogauti. Lankysiu renginius. Tikrai neužsidarysiu tarp keturių sienų.

Nuoširdus ačiū už interviu. Liuba visą laiką buvo aktyvi mūsų bendruomenės narė, dalyvaudavo įvairiuose mokymuose, važiuodavo į ekskursijas. Linkime Liubai geros sveikatos, turiningo poilsio ir tikimės, kad ir toliau ji bus kartu su mumis.

----- **Dėmesio! Dėmesio! Dėmesio!**

Balandžio 27 dieną švęsime Bendruomenės 10 metų gimtadienio šventę. Kviečiame.

Šventinę dieną vyks tokie renginiai:

10.00 val – 13 val. Sveiko maisto gaminimas. Mokys Žolinčių akademijos prezidentė Danutė Kunčienė. Užsiėmimai vyks Kultūros centre. Norinčius dalyvauti kviečiame registruotis pas Valdą Žebelenę.

13 val. Akcija „10 metų – 10 vyšnaičių“. Vyšnaičių sodinimas Eugenijos Šimkūnaitės vyšnių sodelyje.

Po sodinimo apie 14 val. - Renginio užbaigimas Kultūros centre. (Padėkojimai. Sveiko maisto patiekalų ragavimas. Kiti smagūs dalykai...) Šventės puošmena – **Ignalinos krašto vyrų kaimo kapela „Lanksva“**. Vadovas Vincas Kliukas. Tai niekad nepailstantys ir daugeliui gerai pažįstami keturi šaunūs muzikantai.

----- **Senolių išmintis**

*Jei balandis sausas, sausas bus ir birželis. *Jei balandis lietingas – bus geri metai. *Jei balandis šiltas – gegužė šalta.

*Jei gegutė užkukuoja lapams sulapojus – vasara bus saulėta.

*Balandžio lietus žolę kelia.

Janina Augulytė Artimi tolimi kaimynai

Gimiau ir užaugau dabartiniame Ignalinos rajone, Švedriškės bažnytkaimy. Kadangi mūsų kaimas jaunas, tai domino ir kūrimosi istorija. O ji susijusi ir su Tauragnais. Taigi žvilgsnis į praeitį.

1922 m. vasario 1 d. Vilniaus kraštas prijungiamas prie Lenkijos, o 1923 metais Tautų Sąjunga panaikono pereinamąją ribą ir pusę Vilniaus krašto atidavė Lenkijai, kitą pusę – Lietuvai. Demarkacinė linija dalį mūsų krašto kaimų žmonių atskyrė nuo Kazitiškio bažnyčios. O Salako bažnyčia buvo toli – 12-15 km. Žmonės įsirengė kaimuose laikinas koplytėles, pamaldos vykdavo ir trobose. Buvo svarstoma statyti bažnyčią tai viename, tai kitame kaime, ruošama mediena. Bet 1927 m. mirdama Švedriškės palivarko savininkė paliko visą 81,4 ha žemę ir ūkį būsimai parapijai. Tarp ežerų esančiame žemės plote buvo nutarta statyti bažnyčią. Pastatyta klebonija. 1929 m. atvyko klebonas J. Gurauskas ir ėmė rūpintis bažnyčios statyba. Panevėžio vyskupui leidus, Švedriškės bažnyčios statybai rinktos aukos ir kitose bažnyčiose. Tauragnų bažnyčioje surinkta daugiausia – 400,72 Lt. Kitose – mažiau. Pvz., Sakako – 342,96 Lt., Zarasų – 247 Lt., Kirdeikių – 92,8 Lt. 1933 metais bažnyčia jau po stogu, 1934 m. pašventinta. Dalyvavo ir Tauragnų klebonas Matas Nakas.

Dar 1930 m. Panevėžio vyskupo kurijos bažnyčios turtų valdymo taryba svarstė klebono raštą, kuriuo prašoma leisi nurašyti iš Tauragnų bažnyčios inventoriaus Švedriškės bažnyčios naudai seną monstranciją, kuri iki šiol buvo paskolinta. Nutarta – patenkinti. Bet parapijų maža – keletas kaimų. Todėl Salako, Tauragnų parapijų artimesni kaimai Vyskupijos pavedimu priskiriami Švedriškės parapijai.

Iš Tauragnų parapijos: Apkartai II vienkiem.- 3 asmenys; Minčia – 19 asmenų; Paminčia – 4 asmenys; Rukšteliškė – 26 asmenys; Paažvintis – 13 asmenų; Aukštoglinė – 3 asmenys; Linkemoja (Linkėmai) – 4 asmenys;

Vaikšnoriskės – 3 asmenys. Kelios šeimos iš Minčios, Paminčios ir Vaikšnoriskės „neįeina“ į šį sąrašą. Matyt, tai atokesnės sodybos, kurios arčiau Tauragnų.

Taip ir susigiminiavo parapijos. O dabar Švedriškę su Tauragnais sieja tauragniškis kunigas Egidijus Vijeikis, Salako klebonas, aptarnaujantis ir Švedriškės parapiją.

O dabar – linksmesni dalykai. Kai 1975 metais atvykau į Tauragnus, teko artimiau susipažinti su apylinkėmis. Ir labai nustebau, kad kai kurių vietovių pavadinimus žinau iš vaikystės, tai mano tėvų ir senelių kartos prisiminimų nuotrupos. Juk tada vyrai žmonas rinkdavosi iš gretimų parapijų, nusižiūrėtų atlaiduose, gegužinėse ar vakaruškose. Į atlaidus ar kitas šventes keliaudavo pėsti, pakeliui viską apžiūrėdavo, pastebėdavo. Apsinakvodavo ir pas gimines. Po tų pabendravimų ir pastebėjimų grįžę ir „apibendrindavo“ naujoves. Šmaikštūs pastebėjimai virto šmaikščiais posakiais.

* Pamatę keistai, neiprastai apsirengusią ar susišukavusią merginą – „Nu ir apsvilkus – kaip Spitrėnų barstytoja“.

* Susibarus ar aštriau diskutuojant sakydavo: „Ko bliauni kaip Brinkliškių veršis?“

* „Šiemet bulbas kaip Gasiulia kapūstai“ – atseit, didelės.

* Sugriuvus dėl slidumo ar galvai apsvaigus, pasakoja: „Tai tik sviede mani kaip Šeimaty armonikų“ (matyt, kaimų bernai susimušdavę).

* Jei mergina su bernu nenorėjo draugauti, tai sakydavo: „Važiuosiu Kubiliuosna“ (matyt, ten buvo gražių panų).

* Apie užuomaršą, nenuovoką (ir apie save) – Ot, Raiva Utenos.

Tai tiek apie tolimą ir artimą kaimynystę.

AKTUALU

Siūlykime kandidatams TAURAGNŲ KRAŠTO GARBĖS PILIEČIO vardui. Primename, kad teisę siūlyti kandidatams Garbės piliečio vardui suteikti turi seniūnas, bendruomenės taryba, seniūnijoje veikiančios kitos asociacijos, bendruomenės, ne mažesnė kaip 10 asmenų grupė, juridiniai asmenys.

Siūlymai dėl Garbės piliečio vardo suteikimo pateikiami **raštu** Tauragnų garbės piliečio vardo suteikimo komisijai. Siūlant kandidatą pateikiama informacija apie kandidatą: trumpa siūlomo asmens biografija, asmens nuopelnų aprašymas, rekomendacija. Jei siūlymas kolektyvinis, prie kitų dokumentų pridedamas susirinkimo (posėdžio) protokolas.

Dėkojame visiems, kurie jau pervedė 2 procentus pajamų mokesčio sumos į bendruomenės sąskaitą (tokių jau yra per 50). Kviečiame ir kitus norinčius nepavėluoti ir paremti bendruomenę (Tauragnų krašto bendruomenė, A. Musteikio g. 28A, Kodas - 184291947). Tam reikia užpildyti prašymo FR0512 formą (02 versija) ir ją pateikti iki gegužės 2 dienos. Pervesti galima elektroniniu būdu, užpildžius prašymo formą mokesčių inspekcijoje, taip pat formą galima užpildyti Kultūros centre (kreiptis į Valdą Žebelienę).

Ačiū, kad esate kartu.

Bronė Juknevičienė

„Šviesos“ emigrantai

Temą balandžio mėnesio laikraščiu padiktavo „Utenyje“ (2013 03 27) perskaitytas straipsnis „Utenos jaunimas apie emigracijos viliones ir skaudulius“. Perskaičiau straipsnį-diskusiją tarp emigracijos šalininkų ir priešininkų ir „užsikabinu“ už žodžių apie emigracijos priežastis, kurias išsakė Utenos rajono savivaldybės meras Alvydas Katinas – žmonės emigruoja dėl „šviesos“ ir „duonos“. Taigi šį kartą apie „šviesos“ emigrantus.

Taigi kaip gyvena ir mokosi užsienyje jaunimas iš Tauragnų? Kol kas į pateiktus klausimus atsakė tik viena tauragniškę, studijuojanti turbūt toliausiai nuo Lietuvos – Taivane. Apie studijas tolimojoje Azijoje pasakoja **Aida Grabauskaitė**.

1. Kur studijuoji (ir Lietuvoje, ir užsienyje)? Kodėl pasirinkai būtent tokias studijas?
2. Gal galėtum palyginti studijas Lietuvoje ir užsienyje.
3. Koks Tavo laisvalaikis, jei jo turi, draugai, bendravimas? Ką jau spėjai pamatyti, kur keliavai?
4. Ką studijos Tau davė kaip žmogui? Su Lietuva ar su užsieniu sieji savo ateities planus?
5. Visa kita, ką įdomaus dar galėtum papasakoti apie šalį, kurioje mokaisi.

1. Lietuvoje, Vilniaus universitete, studijuojau sinologiją, paprasčiau tariant, kinų kalbą ir kultūrą. Dabar pagal mainų programą metams išvažiavau į Taivaną, ten Nacionaliniame Chengchi universitete studijuojau kinų kalbą.

Ypatingos priežasties tokioms studijoms pasirinkti nebuvo. Geriausiai sekėsi kalbos, o sprendimą studijuoti kinų kalbą nulėmė tai, kad po baigimo dar turėsiu iš studijų labiau apčiuopiamos naudos, nei studijuodama kokią europinę kalbą. Be to, Rytai traukė, nes buvo svetimi, visai nepažįstami, ką jau kalbėt, kad negalėjau įsivaizduoti, jog galėsiu rašyti hieroglifus. Studijų planas taip pat žadėjo tibetiečių kalbos ir kultūros paskaitas. Tai dar labiau sustiprino mano apsisprendimą, nes šitas kraštas visada atrodė ypatingas.

2. Sunku lyginti studijų kokybę, nes Taivane studijuojau tik kinų kalbą, kitų paskaitų neturiu. Taivane studentai daugiausia dirba grupėmis, individualus darbas kaip Lietuvoje ne toks dažnas. Gal iš čia ir bus Azijos stiprybė?

Kiek teko bendrauti su taivaniečiais, atrodo, kad jie mokosi gana

daug, nors šiaip jau manoma, kad universitete daug mokosi tik tie, kurie planuoja išvažiuoti studijuoti į užsienį arba tie, kurie iš tikrųjų nori daug pasiekti savo srityje. Be to, čia moksleiviai mokyklose labai spaudžiami, po mokyklos yra dar vadinami *gram school*, kur vaikai irgi turi pamokas, tai po visko namo grįžta kokią 18-19 val., todėl universitete nebėra tiek reikalo mokytis, nes po mokyklos baigimo beveik visi gali stoti į universitetus. Dėl to ir universitetų Taivane labai daug, bet tik keletas gerų, į kuriuos visi nori įstoti, todėl konkurencija labai didelė.

Taivane gyvenu bendrabutyje, pats bendrabutis per daug nesiskiria nuo tų, kuriuose gyvenau Lietuvoje, bet čia ir visame universiteto korpuse sudarytos labai geros sąlygos studentams mokytis ir leisti laisvalaikį. Didžiulė biblioteka, kur galima rasti ir ramų kampą mokytis, skaitykla, dirbanti visą parą. Toks įspūdis, kad taivaniečiai ateina čia ne tik pasimokyti, bet ir pamiegot, nes visada galima rasti galvas panarinusius studentų. Didžiulis baseinas, sporto salės, daug įvairių klubų, prie kurių veikos galima prisijungti po paskaitų. Ir pačiam bendrabutyje yra specialūs kambariai, kur gali užsidaryti ir ramiai mokytis ar su draugais pažiūrėti filmą ir pan. Man labiausiai krito į akis studentų veiklos galimybių universitete, niekur nereikia eiti, viskas vienoje vietoje, ypač geros sąlygos sportuoti.

3. Mano laisvalaikis Taivane įvairus ir gana intensyvus. Pasirinkau tokį, nes pirmiausia galvojau, kad reikia būti kuo labiau užsiėmus, tai nebus kada galvoti apie jokių grįžimus namo ir laiko neprailgs. Paskaitų neturiu daug – trys valandos kasdien. Tai pirmus mėnesius po paskaitų daugiausia laiko skir-

Su draugiška taivaniečių šeima ir lietuve Migle prie vandenyno

davau žmonėms, kad kuo greičiau susipažinčiau su gyvenimu čia. Vėliau pradėjau dirbti, kad užektų pinigų kelionėms, nes Chengchi universitetas apmoka tik studijų mokestį, visa kita reikia susitvarkyt pačiam. Kaip ir dauguma užsieniečių Taivane, čia mokiau vaikus anglų kalbos. Klasėje turėjau kokią šešetą dvylikamečių taivaniečių. Nesinorėjo pradėti tokio darbo, nes sunku ir gana baisu, bet džiaugiuos, kad mokiau, buvo įdomi patirtis stovėti prieš klasę, o ne sėdėti ir klausytis. Nors sekėsi neblogai, mintyse gailėjau visų savo buvusių mokytojų... Kadangi universitete daug užklausinės veikos, prisijungiau prie vieno iš klubų, kuris organizavo anglų kalbos stovyklą. Kartu važiuojom į vieną iš vietinių genčių mokyti vaikų anglų kalbos. Kartais, ypač kai dirbau, atrodė, kad neužtenka 24 valandų per parą, laikas eina labai greit, ir kol kas nejaučiu rutinos.

Nemažai keliauju po Taivaną. Labiausiai įsiminė žygis dviračiais kalnuose. Kažkuriuo žygio momentu nebegalėjau minti, tai tikėjau. Bet patiko vaizdai, o svarbiausia - tai buvo iššūkis sau, negalėjau įsivaizduoti, kad man tokiam žygiui užteks jėgų. Tas pats jausmas buvo ir kopiant į antrą pagal aukštį (beveik 4000 metrų) kalną Taivane, vadinamą *Xue Shan*. Pamatyt kalnus buvo didžiausia mano svajonė. Tiesa, mūsų komanda - aš, grupiokas vokietis ir japonas - buvo nepatyrus ir pasitarę nusprendėm, kad jėgų užteks, ir kalną, į kurį užlipti dauguma skiria 3 dienas, mes įveiksime per dvi. Nakvojome kalnų trobelėje, o kitą dieną, kad pasiektumėm viršūnę ir tą pačią dieną grįžtume namo, turėjom keltis labai anksti. Apie trečią ryto jau buvom kelyje, švietėmės prožektoriais, nes buvo visiškai tamsu. Vėliau, kai tuo pačiu keliu lipom nuo kalno žemyn, galvojau, kad pasisekė, jog laimingai užlipom, nes vietomis šlaitai buvo statūs, o mes pavargę ir dar tamsoje. Kai iki viršūnės buvo likę kokie 400 m, pradėjau rimtai abejoti, ar užlipsiu, buvo sunku kvėpuoti, be to, buvo šalta ir smarkiai pustė. Galiausiai su draugų pagalba šiaip taip užsiropsčiau ir buvau labai laiminga. Apskritai šitame žygy sutikau įdomių, daug labiau patyrusių žmonių, iš kurių sužinojau, kaip svarbu rūpinis kelionės draugais ir savimi. Ruošiamės greitu laiku lipti į patį aukščiausią kalną Taivane *Yu Shan*, kuris, nors ir aukštesnis, bet lengvesnis įkopti.

Dar vienas iš smagių dalykų Taivane - tranzavimas. Mokausi Taivano sostinėje Taipėjuje, kuris yra šiaurėje, todėl su draugais keletą kartų tranzavom į šalies pietus, kur oras labai skiriasi nuo oro Taipėjų

(čia dažnai lyja ir žiemą daug vėsiau). Užsieniečiams tranzuoti Taivane labai lengva, automobilio, kuris sustos, mes dažniausiai laukiame mažiau nei 10 min. Taivanas - labai saugi šalis, be to, tranzuojant galima tobulinti kinų kalbą bendraujant su taivaniečiais. Taivaniečiai labai draugiški, dažnai net per daug, pavyzdžiui, pamaitina ar pasiūlo nuvežti iki stoties ir netgi nupirkti bilietą, nes nesupranta, ko mes stovim ant to kelio ir tranzuojam, jeigu galima nuvažiuoti su traukiniu. Matyt, galvoja, kad neturim pinigų, nes tarp taivaniečių tranzavimas nepopuliarus. Buvo tokių atvejų, kai siūlė ir pinigų. O vieniems pažįstamiems vokiečiams dar davė ir pastogę pernaktot bei pamaitino. Vienas taivaniečių mus nuvežė ne tik iki Taipėjaus, bet ir iki pat universiteto, kadangi buvom pavargusios ir visą kelią pramiegojom.

Taivane pirmą kartą išbandžiau ir *couchsurfing*, tai puslapis internete, kur galima surasti nemokamą nakvynę turbūt bet kurioje pasaulio šalyje. Daugybė jaunų žmonių keliaudami taip susiranda nakvynę ir kompaniją, saugu ir paprasta.

4. Dabar dar nelabai suvokiu, kiek man davė metai Taivane, vis dar esu čia, reikia, kad praeitų daugiau laiko. Kartais, kai galvoju apie šituos metus, net pristabdu save, kad neišlepčiau ir vertinčiau tai, ką čia gavau, nors atrodo, kad vis negana, dar reikia daugiau keliauti, daugiau padaryti, pabandyti. Labiausiai džiaugiuosi dėl čia sutiktų žmonių, kelionių ir dėl to, kaip tai mane pakeitė.

Artimiausi planai - nuo rugsėjo pusmečio studijos Kinijoje, Liaoning universitete, o tada grįžti į Lietuvą ir užbaigti studijas. Vėliau galvoju apie laisvus metus ir magistro

Ant kalno Xue Shan užkopus

studijas užsienyje. Nežinau, ar norėčiau visam laikui gyventi užsienio šalyje, bet norėčiau daug jų pamatyti ir kuo daugiau keliauju, tuo lengviau galiu įsivaizduoti save gyvenančią užsienyje. Bet tokių dalykų iš anksto nesuplanuoju.

Ačiū Aidai už pasakojimą, o atsakymą į paskutinį klausimą skaitysimė jau kitame laikraščio numeryje.

Apie renginius trumpai

(apžvelgė Danguolė Grabauskienė)

Balandžio 5 dieną Tauragnų muziejuje vyko Zitos Lašinskienės siuvinėjimų parodos pristatymas ir siuvinėjimo pamoka. (Matote **nuotraukoje**)

KVIEČIAME

Balandžio 14 d. 17 val. Kultūros centre – Andriaus Rimiškio koncertas. Bilieto kaina suaugusiems – 10 Lt, vaikams – 5 Lt.

Balandžio 26 d. Tradicinė pavasarinė švarinimosi akcija „Darom“. Renkamės **14 val.** prie parduotuvės (kaip ir pernai).

Būtų gerai, jei pasiimtume pirštines, o maišais šiukšlėms pasirūpins seniūnija. Būkime aktyvūs! Rūpinkimės savo miestelio švara!

Balandžio 20 d. Utenoje, Utenio aikštėje, vyks JURGINIŲ šventė.

10 val. Jurginių mugė. Prekiaus tautodailininkai, amatininkai, sodininkai, daržininkai, verslininkai, prekybininkai iš visos Lietuvos. Norintys prekiauti registruojasi telefonais 8 389 64013, 8 686 62331 Utenos rajono savivaldybės administracijos Kultūros skyriuje.

14 val. Koncertas „Atrakinkim žemelei vartus“. Dalyvauja kaimo kultūros centrų meno kolektyvai. Dainuos ir mūsų kultūros centro moterų ansamblis, gros kapela. Vadovė Vilma Valienė.

Kovo 28 dieną Utenos kultūros centro diskotekų salėje vyko „AČIŲ“ vakaras, skirtas Tarptautinei teatro dienai. Vakaro metu buvo įteikti diplomai ir teatro nominacijos „AČIŲ“ statulėlė.

Renginyje dalyvavo nemažas būrys tauragniškių. Seniūnui Alvydui Danauskui diplomai įteikti už „Žaliaduonių“ teatre sukurtą Samaraičio-Samuravičiaus vaidmenį spektaklyje G. Grajausko „Komiksas arba žmogus su geležiniu dančiu“, o Tauragnų „Moko“ teatro artistei Ligitai Balčiūnienei – už Barboros vaidmenį Liudvikos Didžiulienės-Žmonos komedijoje „Paskubėjo“. Apdovanojimus įteikė LR Seimo narė ir Nominacijos globėja Milda Petrauskienė.

Būrelis „Moko“ artistų su režisiere Loreta Juškėniene po renginio.

Atvelykio šventė darželyje. Kieno ranka taiklesnė?

Gegužės 3 d. 18 val. Tauragnų kultūros centre - šventinis koncertas, skirtas Motinos dienai. Koncertuos mokyklos ir kultūros centro meno mylėtojai.

Seniūnijų sporto varžybose

Šaškėmis žaidė Povilas Šinkūnas, Rimantas Petrauskas, Jurgita Šinkūnaitė. Užimta IV vieta. Stalo tenisas - Jurgita Šinkūnaitė, Rytis Paleckis, Audrius Žebelys (VI vieta). Smiginis – Valda Žebelienė, Edmundas Žebelys, Vaidas Petrauskas (VII vieta). Šachmatai – Regina Rusakevičienė, Žymantas Trimonis, Vaidas Petrauskas (**II vieta**). Futbolas – nedalyvavom.

Kol kas pagal surinktus taškus esame aštunti (iš devynių seniūnijų). Artimiausios varžybos (moterų ir vyrų tinklinio) vyks balandžio 13 dieną. Balandžio 20 dieną – virvės traukimas.

Dėkojam dalyvavusiems ir linkime sėkmės visiems, kurie dar dalyvaus varžybose.

„Sidabrinė“ šachmatininkų komanda

Gegužės 11 dieną (šeštadienį) organizuojama išvyka į Burbiškių dvare (Radviliškio r.) vyksiančią **Tulpių žydėjimo šventę**. Apžiūrėti hektaro plote augančias tulpes, paklausyti koncerto, pasivaikščioti nuostabaus Burbiškio dvaro takeliais, apžiūrėti čia surengtas parodas kasmet susirinka tūkstančiai žmonių.

Kelionės kaina apie 20 Lt (30 cent pabrango kilometras), šventės bilietas suaugusiems – 15 Lt, vaikams – 10 Lt.

Norintys registruojasi pas Valdą Žebelienę iki gegužės 1 d. Kadangi autobusas dviejų aukštų, vietų daug, pakvieskite draugus ir pažįstamus.

Važiuosime, jei bus pakankamai norinčių.

ŠVENTĖS PRADŽIA - 11.00 VAL.
TULPIŲ EKSPOZICIJOS LANKYMAS

PROGRAMOJE:

- 12.00 val. – pučiamųjų instrumentų orkestro koncertas.
- 12.45 val. – šventės dalyvių eiseną.
- 13.15 val. – išskirtingas šventės atidarymas.
- 13.30 val. – Šiaulių miesto smuikinių ansamblio „Fiori Musicali“ koncertas.
- 14.00 val. – Baltarusijos, Latvijos ir Lenkijos meno kolektyvų pasirodymai.
- 16.00 val. – Artūro Noviko džiazo mokyklos grupės „JAZZ ISLAND“ koncertas.
- 17.00 val. – BIRUTĖS DAMBRAUSKAITĖS ir STASIO POVILAČIO koncertas.
- 19.00 val. – grupės „LIŪDNI SLIBINAI“ koncertas.
- 20.00 val. – atsisveikinimas su švente.

TAIP PAT KVIEČIAME:
14.00–18.00 val.

- Rūmų kiemelyje – Radviliškio rajono meno mėgėjų kolektyvų koncertas
- Vaikų aikštėje – mažiesiems skirtos pramogos, spektaklis.
- Parko salelėse – Radviliškio rajono gimnazijų mokinių programos.

Veiks tautodailininkų mugė ir amatų pristatymas, senovinių gramofonų ir pafefonų, senovinių automobilių parodos.

AKTUALU

2013 metų traktorių savaeigių ir žemės ūkio mašinų bei jų priekabų valstybinės **techninės apžiūros grafikas** (iš interneto).

Balandžio 18 d. 10-11 val. Klykių kaimas; 11-12 val. Bajorų kaimas; 12-14 val. Sirvydžiai;

Balandžio 24 d. 10-12 val. Tauragnų mstl.(turgaus aikštė); 12-14 val. Sėlos kaimas;

Valstybės rinkliava: traktoriaus, savaeigės važiuoklės techninė apžiūra - 15 Lt; priekabos techninė apžiūra - 8 Lt.

ATA Seniūnijoje kovo mėn. mirė
VERONIKA GIMBUTYTĖ, 80 metų, Tauragnai;
JONAS ROŽĖ, 65 metų, Ryliskių kaimas;
BRONTUS MIKULĖNAS, 80 metų,
 Vilkaublauzdės kaimas;
JULIJA ŠINKŪNIENĖ, 90 metų, Gaidelių
 kaimas.
Užjaučiame artimuosius.

Nuotraukos Aldonos Budreikienės, Danguolės Grabauskienės, Gražinos Grašienės, Bronės Juknevičienės, Žymanto Trimonio
Redagavo ir maketavo Danguolė Grabauskienė
Spausdino Utenos spaustuvė